

צילום בדידות -

צילום בדידות הוא צילום שמתעמק בעומק הרגש האנושי, בידוד והתבוננות שקטה. לרוב צילום זה נעשה בשימוש באלמנטים חזותיים כדי להעביר את החוויה והרגש העמוקים ולעתים קרובות האינטימית של להיות לבד.

בחלק מצילומי הבדידות יש נופים אין סופיים שנותנים לנו הצופה הרגשה של בדידות (ולבדיות) וחלקם הם דיוקנאות ופרוטורטים המעוררים את רגשות הבדידות. הביטוי האמנותי של הבדידות בצילום הוא מעבר לתיעוד. לרוב הוא משולב ביצירת תמונה אשר גורמת לצופים להדהוד של רגשות ומזמינות את הצופים להתחבר למצב הרגשי. דרך היצירה של תמונות בדידות הן בעזרת קומפוזיציה, תאורה ומסגור. דרכי הצילום ממלאים תפקידים מרכזיים בהעברת מצב הרוח הרצוי, בין אם זה הבידוד של אדם בטבע או ההשתקפות השקטה בתוך סביבה.

בחירת נושאים והגדרות: לבחירת הנושאים וההגדרות יש חשיבות מכרעת בהעברת מהות הבדידות. צלמים עשויים לבחור בנופי טבע רחבי ידיים, מרחבים עירוניים נטושים או דיוקנאות תקריב של אנשים ברגעים שקטים. כל בחירה תורמת לנרטיב, מעצבת את האופן שבו הצופים תופסים ומתייחסים לרגשות המועברים בתצלום. *שיקולים טכנולוגיים ואחרי עיבוד: *ההיבטים הטכניים של צילום בדידות כוללים שיקולים כמו עומק שדה, מיקוד והגדרות חשיפה. בחירת ציוד המצלמה, בין אם זה DSLR מתקדם או סמארטפון, משפיעה על התוצאה הסופית. טכניקות שלאחר עיבוד, כולל התאמות לגווי צבע ויישום פילטרים, מאפשרות לצלמים לכוון את מצב הרוח והאווירה של התמונה. *פרשנות הצופה וההקשר החברתי: * הפרשנות של הבדידות בצילומים היא סובייקטיבית ומושפעת מחוויותיו ומנקודות המבט של הצופה. בהקשר חברתי הנשלט על ידי קישוריות מתמדת, פעולת צילום הבדידות הופכת להרהור נוקב על הצורך האוניברסלי בהתבוננות פנימית, במרחב אישי וברגעים של השתקפות שקטה בחיינו. צילום הבדידות, עם העומק הרגשי הניואנסי והחקירה האמנותית שלה, ממשיך להיות אמצעי רב עוצמה לסיפור סיפורים, המזמין את הצופים לעסוק בחוויה האוניברסלית והאנושית העמוקה של להיות לבד.

Gregory Crewdson

גרגורי קרודסון הוא צלם אמריקאי מוערך מאוד שידוע בכך שהתמונות שלו קולנועיות ומעוצבות בקפדנות .

גרגורי נולד ב-26 בספטמבר 1962 בברוקלין, ניו יורק.

אבא שלו היה מטפל בשיטה פסיכואנליטית ואמא שלו ניהלה להקת מחול.

הוא המשיך את התשוקה שלו לאומנות ועשה תואר ראשון בצילום באוניברסיטה בניו יורק.

קרודסון זכה להמון הערכה בזכות הסדרה שלו "דמדומים", שבא גרגורי בחר לביים את התמונות

כמו סרט ויצר סצנות מבוימות בצורה משוכללת המתארת לעתים קרובות את ההיבטים

הסוריאליסטיים של חיי הפרברים.

תהליך הצלם כרוך בתכנון נרחב ושיתוף פעולה, בדומה להפקת סרטים. קרודסון מרכיב צוות גדול

כדי לעצב ולהוציא לפועל בקפידה את התמונות שלו.

עבודתו חוקרת לעתים קרובות נושאים של בידוד, ניכור, ומדהים בתוך מסגרות ביתיות רגילות.

עבודתו מאופיינת בהקפדה על פרטים מדוייקים, ותאורה דרמטית .

תרומתו האמנותית של קרודסון זכתה להכרה נרחבת, ותצלומיו הוצגו בעולם. הוא זכה בפרסים

רבים, כולל מלגות הקרן הלאומית לאמנויות חזותיות.

אני מצליחה לראות קשר רב בין הפרוייקט של גרגורי לבין הפרוייקט שלי בכך שכמו שגרגורי

מאוד מקפיד על עיצוב תמונות מדויקות ובונה פריימים מאוד משורטטים ומדוייקים, כך גם אני

שואפת לעשות בפרוייקט שלי. אני רוצה להביא המון חפצים שיצרו את האווירה אותה אנסה

להעביר בתמונה , ובעקבות כך שאני מציירת על התמונות שלי, אני חושבת שיש לי מקום להביא

דפוסים הדומים לדפוסים של גרגורי ובעצם ליצור כמוהו הפקה קולנועית בשילוב של חפצים

אמיתיים ושל חפצים אותם אצייר.

בצילום אנו רואים איש שעומד לבד בחניון לאחר יום גשום. ניתן לראות מבנה מרכזי שנראה מאוד ישן ומוזנח ומסביב לאותו האדם שעומד לבד יש המון שלוליות.

בתמונה זו ניתן להרגיש את "הקור". הקור הוא גם הקור הפנימי שמרגיש האדם כאשר הוא עומד לבד שאין סביבו אנשים שיתמכו או שיעזרו לו בחניון אחרי סערת הגשם וגם את הקור שיש בזמן שיורד גשם.

התמונה מעבירה מסר של בדידות מאוד חזק, השמיים המלאים בעננים אפרוריים נותנים לנו גם תחושה של רגשות עצובים ומנוכרים. אני חושבת שהלוקיישן של התמונה מאוד מרכזי ועוזר להעמקה של הרגשות אותן גרגורי רוצה שנהרגיש בזמן שאנחנו צופים בתמונה זו. בחרתי בתמונה זו בגלל הרגשות שצפו שעלו בי כאשר התבוננתי בה. בתמונה מאוד "תפס" אותי הפרצוף המסכן שיצא לאדם כאשר הוא מסתכל על השלולית הגדולה ומבין שהוא לבד שמסביבו הכל רטוב. בעקבות כך שאנחנו יודעים שגרגורי מעצב בפרטי פרטים את התמונות שלו היה לי מאוד כיף לשבת ולנסות להבין מדוע בחר לשים כל דבר במקום מדוייק זה בתמונה. אחד הדברים שאני חושבת שמאוד הוסיפו לתמונות של גרגורי זה כך שבחר להניח ליד האדם עגלת סופר מלאה בצידוד שנראה שלקחו אותו מהזבל. דבר זה גרם לי לנסות להבין את העבר של אותה הדמות ולהעלות בעצמי נקודות למחשבה, למשל מדוע הדמות לא לבושה בחולצה בזמן שהכל מסביב רטוב? למה היא נמצא בחניון באזור שנראה ישן ולא מטופח. אני מרגישה המון חמלה לדמות ועצוב לי לראות שהיא נמצאת בסיטואציה זו. ניתן לראות גם שהאדם מאוד סובל בעקבות כך שהגב שלו מכופף.

התמונה צולמה בעדשה רחבה ובמהירות תריס מהירה יחסית בעקבות כך שאנחנו רואים שהאלמנטים "קפואים".

התמונה צולמה בעומק שדה מלא מכיוון שאנחנו רואים בבירור את כל האובייקטים ואין דגש רק על אובייקט אחד. ניתן לראות שהדמות נמצאת בשליש הראשון של התמונה. בין הדמות לרקע יש המון קשר וזאת בגלל שכמו שהדמות מוזנחת, כך גם הבניינים סביבה מוזנחים.

התמונה צולמה מזווית צילום גבוהה

בצילום זה אנחנו רואים אישה "זרוקה" על הספה שלה, האישה עוצמת את עיניה (דבר שגורם לנו להרגיש שהיא קצת רוצה להיעלם מהסיטואציה בה היא נמצאת).

מחוץ לסלון שבו היא יושבת

יש שלג רב שגורם לנו להרגיש אווירה מאוד קרה ומנוקרת. אנחנו רואים שהתמונה ברובה

בצבעי חום ובורדו, מה שנותן לנו תחושה קודרת לעומת החוץ שהוא בצבעי לבן

וכחלחל, דבר הנותן לנו תחושה של רעננות.

ניתן לראות שגרגורי בחר

להניח שמיכות זרוקות על הרצפה שמדמנות לנו קצת את תחושות האישה כאשר היא זרוקה לבד

על הספה בלי שיש אנשים שנמצאים איתה.

בחרתי בתמונה זו מכיוון שבמבט ראשוני היא הרגישה לי תמונה שצולמה כפתיחה של סרט עצוב

המספר על אישה שחיה לבדה.

אני מאוד אהבתי את כל החשיבה בתמונה זו על הפרטים הקטנים.

הניגודיות בין החוץ שהוא בצבעים קרים ומשרה אווירה חורפית וחמימה לבין הפנים שנותן

תחושה של עצבות, מושך

אותי וגורם לי לרצות להמשיך להסתכל עוד ועוד על תמונה זו ולנסות למצוא בה עוד מאפיינים

שמדמים את השוני הזה.

התמונה צולמה בעדשה נורמל או עדשה רחבה ובנוסף לכך התמונה צולמה בעומק שדה מלא

בעקבות כך שרואים בבירור את כל האובייקטים ואין דגש רק על אובייקט אחד.

בנוסף התמונה צולמה במהירות תריס מהירה.

ניתן לראות שהדמות נמצאת יחסית במרכז התמונה. בין הדמות לבין הרקע יש המון קשר, בגלל

תחושת העייפות שחשה האישה, דבר המתחבר לצבעי האלמנטים בחדר ולצורה בהם הם מונחים.

בנוסף, כמו שהאישה לא לבושה, כך גם אני מרגישה שבתמונה זו יש יחסית הרבה פחות אלמנטים

מסביב לאובייקט ביחס לתמונות האחרות בסדרה זו.

יש שילוב בין צבעים קרים (החוץ) לבין צבעים חמים (הצבעים של חדר הסלון)

תמונה זו היא תמונה מתוך הסדרה

Beneath the Roses. בתמונה זו

אנחנו רואים אישה הלבושה בפיג'מה,

יושבת על המיטה ומסביבה יש שובל

של זכויות בצבעי אדום ורוק וכחול המשתרך לאורך כל החדר עד הכניסה לדירה וגם מסביב. מסביב לאישה יש אותן הזכויות .

אנחנו רואים שחדרה של

האישה מאוד מבולגן וכל הדלתות והחלונות בו פתוחים. בנוסף לכך ניתן לראות שדמות

האישה יותר מוארת לעומת כל שאר התמונה.

הצילום מעביר תחושה של בדידות וסערה רגשית. אני חושבת שבתמונה זו יש ניסיון להעביר את התחושה שקורית לנו לאחר הטלטלה תחושת הבדידות וערבוב הרגשות שאנחנו מרגישים. שובל הזכויות מראה לנו את הדרך אותה אנחנו עוברים עד הנקודה שבה אנחנו עוצרים וחושבים על כל מה שעברנו.

תחילה, התחברתי מאוד לצילום הזה בעקבות כך שחוסר הסדר והאסתטיקה מאוד תפס לי את העין.

בנוסף לכך מאוד אהבתי את זה שהאישה יותר מוארת משאר הפריים, דבר זה גרם לי להתחבר

מיידית לדמות ולנסות להב מה היא עברה ולהתחבר לתחושות ולרגשות שלה.

בנוסף לכך מאוד אהבתי את המשחק שיש בתמונה בין כמות התאורה שיש בה לכך שהתמונה עדיין יחסית חשוכה ועל כך שבעניין זה מראה את החושך הפנימי של הדמות (לא משנה כמה אור יהיה מסביבה היא עדיין

תישאר חשוכה).

לפי דעתי התמונה צולמה בעומק שדה מלא בעקבות כך שאנחנו רואים בבירור את כל האובייקטים ואין דגש רק על אובייקט אחד.

בתמונה זו יש תאורת סטודיו שמגיעה מהפרונט של התמונה .

אנו רואים שרוב התמונה היא בצבעים קרים.

התמונה צולמה במהירות תריס מהירה.

ענבר יקרה, ניתוח התמונות שלך טוב, בכללן חסרה התייחסות למהירות תריס

francesca woodman

פרנצ'סקה וודמן (1958–1981) הייתה צלמת אמריקאית. פרנצ'סקה, שנולדה למשפחה אמנותית, כשהוריה היו האמנים ג'ורג' וודמן ובטי וודמן, החלה להתנסות בצילום בגיל צעיר. היא למדה בבית הספר לעיצוב ברוד איילנד (RISD), שם היא פיתחה את האומנות שלה. עבודתה של וודמן מאופיינת בסגנון הייחודי שלה ובחקירת נושאים כמו זהות, מגדר וגוף. היא עבדה בעיקר בשחור-לבן, תוך שימוש בטכניקות מסורתיות. הפורטרטים העצמיים שלה מציגים לעתים קרובות אווירה חלומית, עם שימוש בחשיפה ארוכה, דמויות מטושטשות וקומפוזיציות לא רגילות.

במהלך שנות ה-70, הפיקה וודמן גוף יצירה משמעותי שהציגה את יכולתה האמנותית והבנה עמוקה של הצילום כאמצעי לחקר עצמי. באופן טראגי, חייה של פרנצ'סקה וודמן התאפיינו במאבקים בבריאות הנפש, והיא התאבדה בגיל 22. למרות שהקריירה שלה הייתה קצרה, השפעתה על עולם האמנות מתמשכת. לאחר המוות, הצילומים שלה זכו להכרה ביופיים ובהבנה שהם מעלים על חיבור בין אמנות, זהות וטבעם החולף של החיים. מורשתה של וודמן ממשיכה להשפיע על צלמים עכשוויים, ועבודתה נחגגת בתערוכות ברחבי העולם.

פרנצ'סקה וודמן הייתה ידוע בסגנון צילום ייחודי משלה ומופנם. היא חקרה לעתים קרובות נושאים של זהות מגדריות גוף תוך כדי שלרוב היא מצלמת את הגוף שלה והוא הנושא המרכזי. בצילומיה של פרנצ'סקה לרוב אנו רואים שבא לידי ביטוי רגש עוצמתי ולרוב הוא ישקף את הרגשות שהיא מרגישה. לעיתים מאוד קרובות העבודות שלה כוללות טכניקות צילום כמו חשיפה ארוכה, חשיפה מרובה היוצרים אווירה מטושטשת אשר מדמה לנו אווירה של חולמנות, ערמומיות וסודיות.

אחד החיבורים החזקים ביותר בין העבודה שלי לעבודה של פרנצ'סקה היא שגם בפרוייקט שלי אנסה להעביר המון רגש ואלמנטים של מסתוריות.

אנחנו רואים בתמונה זו ילדה אשר גופה מכוסה במראה, בה משתקף אבן גדולה ומסיבית.

אנו לא יכולים לראות את הבעת הפנים של הנערה מכיוון שהשיער של מכסה את הפנים שלה, דבר זה מעורר בנו רגשות חמלה וסקרנות.

הנערה יושבת באזור חשוך ואפלולי אשר מכניס אותנו לסערת רגשות שעוברת הנערה.

בחרתי בתמונה זו בעקבות כך שכאשר התבוננתי בה, התעוררו בי המון שאלות. רציתי מאוד להבין מה האבן הגדולה מסמלת ומדוע

הילדה מסתירה את הגוף שלה. אני מרגישה שהילדה משרה אווירה של תוקפנות. ניתן להסיק זאת בכך שהיא עוברת המון טלטלת רגשות ולכן התמונה הזו כל כך תפסה לי את העין.

התמונה צולמה בעדשה נורמל. הדמות נמצאת במרכז הפריים מה שגורם לנו רק להתמקד בה והיא תופסת המון מקום מתוך הפריים, המראה לנו את גודל החשיבות בנוכחות שלה.

נוצרים אלכסונים בגלל הרגליים שלה, מה שמאוד מדויק עבור העין שלנו ומאוד מושך אותנו להסתכל אל האמצע (לאן שהאלכסונים מובילים).

כמו הקיר שעליו נשענת הדמות, גם היא נראית מאוד מוזנחת.

הקילופים שעל הקיר מסמלים לנו את הקילופים והפצעים הפנימיים של הדמות.

התמונה צולמה במהירות תריס מהירה.

בעקבות כך שהתמונה מצולמת בשחור לבן אנו יכולים להסיק שהצבעים הם בקונטרסט גבוהה.

ישנה תאורה טבעית והיא באה מחלון שנמצא בצד שמאל. יתכן וישנו גם גוף תאורה מלאכותי מאותו הכיוון.

Untitled, Providence, Rhode Island

בתמונה רואים אישה ערומה יושבת על כסא . לא רואים את הפרצוף של אותה האישה אבל רואים שהיא נועלת נעלי נשים .

מתחת לרגלי האישה יש צבע המדמה גוף אישה אשר נשען על הצד ושובב על הרצפה. בעקבות כך לא ניתן לראות את החלק העליון של הדמות. לא ניתן לדעת האם הדמות מסתכלת על הצל או לא . אני חושבת שהדמות מנסה להעלות המון רגשות סקרנות, כמו למשל מדוע יש על הרצפה צל של אישה? למה האישה השנייה יושבת

על כסא ולא עוזרת לה? מה אותה האישה מסתירה מאיתנו כשהיא לא מראה לנו את הבעת הפנים שלה? כל אלו מעלים במתבונן רגשות כמו בדידות, עצב, חשש, ואמפתיות. באופן אישי התמונה מעלה בי המון תחושה של ניקור. גוף האשה השכוב על הרצפה ורגלי האישה שיושבת על הכסא ולא עוזרת לאישה השוכבת מעידים עבורי על ניכור וחוסר עזרה . משך אותי בתמונה שאין בה פרטים רבים, אך יש בה קו נקי, דבר הגורם לי באופן אישי להתרכז בדמויות עצמן ולא לברוח לדברים אחרים אשר נמצאים בחלל התמונה .

התמונה מצולמת בעדשת נורמל. אנו רואים כי בתמונה יש אלכסון מרכזי שמתחיל ברגלי האשה היושבת על הכסא ומתחבר לסימון האישה השוכבת על הרצפה ומסתיים בסוף רצפת הדק.

לפי דעתי מדובר במהירות תריס לא גבוהה במיוחד אך גם לא נמוכה (אין פה הקפאה או מריחה של התמונה).

התמונה צולמה בעומק שדה מלא בעקבות כך שאנחנו רואים בצורה חדה את כל האלמנטים בתמונה .

אנו רואים שיש קשר בין יחסי דמות רקע בתמונה. רגלי האישה היושבת ערומה מתקשרת לרקע של האישה שזרוקה על הרצפה בלי סימני בגדים .

התמונה אינה סימטרית אך כן מובלת עם האלכסונים המנחים.

אנו רואים שיש תאורה מצד ימין של התמונה והתמונה צולמה במהירות תריס מהירה.

Untitled, Rome

תמונה זו היא תמונה עם שלושה אלמנטים מרכזיים:
קוביה, גוף האישה והבדים.

בצילום ניתן לראות כי האישה שוכבת על הרצפה, לא
ניתן לראות את פניה אך ניתן לראות בבירור שהיא
עירומה.

התמונה מעניקה בי תחושת חוסר וודאות משתקת. מכיוון
שבתמונה אין חפצים רבים ביחס לשטח, דבר היוצר
תחושה של ריקנות ובדידות.

כאשר אני מסתכלת על התמונה אני מוצפת בהמון
רגשות. אני רוצה מאוד להבין מדוע אישה מוטלת ליד

קוביה. מה מסמלת הקוביה? אבל מצד השני מכיוון שהקוביה והאישה נמצאים בחדר כל כך גדול,
זה נותן תחושה קצת בדידות וריקנות.

בגלל שלא רואים את הבעת הפנים של האישה, עולה בי המון רחמים עליה ואני מרגישה ממש
צורך לבוא ולעזור לה לקום.

לפי דעתי הניירות המקומטים המונחים בתמונה מביעים על מועקה וקשיחות.

התמונה מצולמת בעדשת נורמל. אני חושבת שאין בתמונה נקודת מגוז אך יש התכנסות של רוב
החפצים לחלק האחורי של החדר כמה שיותר קרוב לקיר ורחוק מהמצלמה. אני חושבת שהתמונה
מצולמת בעומק שדה מלא בשביל שהעין שלנו לא תתמקד רק באובייקט אחד, אלא בכל שלושת
האובייקטים שהמציאם בתמונה. האובייקטים יוצרים מעין משולש וכל אובייקט נתמך באובייקט
אחר.

כל האלמנטים הממוקמים יחסית במרכז הפריים, אך רחוקים יחסית מהמצלמה. האובייקטים מאוד
מלוטשים וחלקים. כך גם הקיר בו פגיעות או שיפשופים. בתמונה.

התמונה צולמה במהירות תריס מהירה.

יש אור טבעי שכנראה מגיע מחלון הנמצא בצד ימין של התמונה. בעקבות כך מאוד חזק נוצרת
השתקפות בין הקובייה לרצפה.

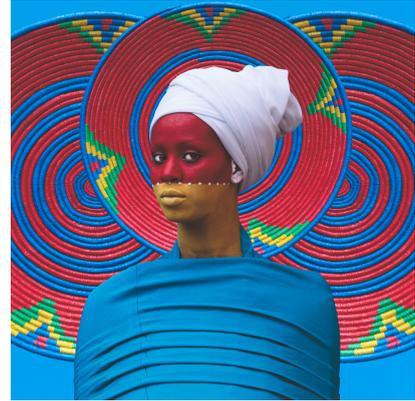
aida muluneh

איידה מולונה היא צלמת ואמנית אתיופית, ילידת 1974 באדיס אבבה. היא זוכה להכרה רחבה בזכות הצילום החדשני ומעורר המחשבה שלה, החוקר נושאים של זהות, מגדר ומורשת תרבותית. היא גרה בהתחלה במולונה בתימן ובאנגליה לפני שהתיישבה בקנדה. מאוחר יותר חזרה לאתיופיה, שם הייתה שותפה להקמת ה-Adis Foto Fest, פסטיבל הצילום הבינלאומי הראשון במזרח אפריקה, שתרם משמעותית לקידום הצילום ביבשת. הצילום שלה משלב לעתים קרובות צבעים חיים, דפוסים מורכבים ואלמנטים סמליים, היוצרים דימויים בולטים ויזואלית ובעלי תהודה תרבותית. עבודתו של מולונה מאתגרת סטריאוטיפים ומתייחסת לסוגיות חברתיות תוך כדי חגיגת המגוון התרבותי העשיר של אתיופיה ואפריקה. האמנות של איידה מולונה הוצגה בעולם, והיא זכתה בפרסים רבים על תרומתה לצילום עכשווי.

סגנון הצילום של איידה כולל לרוב צבעים נועזים ושימוש של סמלים רבים של העדה האתיופית. איידה משלבת בין תרבותיות עם האסתטיקה העכשווית. בתמונותיה של איידה נראה לרוב הבדל צבעים משמעותי בין הרקע לצבעי הדמות וניגודיות הצבעים מאוד בולטת לעין. בנוסף לכך איידה מציירת את הדמויות שלה בצבעי פנים ובכך נותנת להם עוד מרקם ציורי.

City Life

בתמונה אנחנו רואים אישה שנמצאת במרכז הפריים ומסביב לראשה יש שלוש תחתיות סרוגות של סיר מסורתי לאפיית הלחם האתיופאי.
תמונה זו, היא מהסדרה The Wolf You Feed בה בחרה איידה לעבוד על ציורי גוף, בהשראת אמנות גוף מסורתית מרחבי אפריקה ועל שאלות החיים.

בתמונה זו אנו רואים שהצבע הכחול והאדום בולטים ומנוגדים זה לזה. (הכחול שהוא צבע קר לעומת האדום שהוא צבע חם).
את הפרצוף של הדמות החליטה איידה לחלק לשניים בצורה רוחבית ואחד מן החלקים לצבוע בצבע אדום עם נקודות. לדמות יש הבעה ריקה, דבר הגורם לכל אחד להסתכל על הרגש בצורה שונה .
אחד מהדברים שמאוד משכו אותי בתמונה זו זה השילוב בין צבעי הרקע לבין החיבור לצבע הבגדים (הבגדים המסורתיים והרקע שמורכב מתחתיות מסורתיות מדבר באותה השפה).
האלמנטים העגולים המוצגים בתמונה זו מרמזים על מעגל החיים והמחזוריות.
בעקבות כך שבסדרה זו איידה מתמקדת בשאלות פילוסופיות על החיים, היא בחרה לצבוע רק מחצית מפניה של הדמות.
האם יש לכך קשר לאחת מן השאלות אשר איידה חוקרת בפרויקט זה?
התמונה צולמה בעדשת נורמל ובעקבות כך שהדמות היא באמצע התמונה מתכנסת לנקוד אחת מרכזית.
מהירות התריס בתמונה היא מהירות תריס מהירה.
ניתן לראות שהאישה (הדמות) ממוקמת במרכז הפריים והתמונה מאוד סימטרית והתמונה צולמה בתאורת סטודיו.

Lest we remember- 2017

ראשית מדובר בתמונה מאוד צבעונית. יש בתמונה המון ניגודיות של צבעים. למשל ניגודיות בין צבעים של שחור/לב, ניגודיות בין האדום לכחול.

אישה שפניה צבועים בלבן ומצויירים עליה נקודות שחורות שחותכות לה את מרכז הפנים.

אני חושבת שבתמונה זו כוונת הצלמת היה לתת לנו תחושה שהדמות היא מרכז התמונה, גם בשאר התמונות מסדרה זו אנחנו רואים שיש הדגשים רבים לפני האישה בזכות ניגודי

הצבעים, הנקודות שחותכות לה את הפנים וההבעה הקפואה שלה.

הבגדים המסורתיים של הדמות

מכניסים את התרבות האתיופית לתמונה ויוצרים ניגוד צבעים מאוד יפה. ניתן לראות שלאורך כל הסדרה הדוגמניות לבושות באותו סוג של בגדים מסורתיים.

בחרתי בצילום זה מכיוון שהצבעוניות של התמונה מאוד משכה לי את העין.

השילוב בין הרגש המפחיד שעולה לי כשאני מתבוננת בפניה הקפואות של האישה לבין רגש השמחה שעולה

לי הודות לצבעוניות של התמונה גרמו לי מאוד להימשך לתמונה ולרצות להתבונן בה עוד ועוד. השילוב הזה מאוד הזכיר לי את הפרויקט שלי (הנסיון לשלב בין שמחה לרגשות קצת יותר קשים).

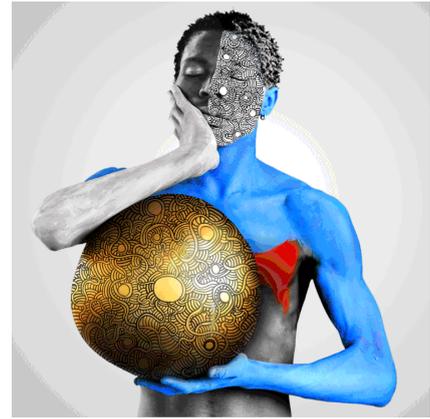
בנוסף לכך מכיוון שהתמונה מאוד סימטרית ומדוייקת, העין שלי מסוגלת להיתפס שם על המון פרטים קטנים כמו הפרחים שנמצאים ברקע הדמות.

ניתן לראות שבתמונה זו יש נקודת מגוז ברורה שממנה גם יוצאת "שמש" הקווים בשחור/לבן. ובנוסף לכך התמונה צולמה בעדשת נורמל עם מהירות תריס מהירה.

ניתן לראות שהאישה (הדמות) ממוקמת במרכז הפריים והתמונה מאוד סימטרית ויש בתמונה המון ניגודים של צבעים

Sloth

התמונה היא חלק מסדרת תמונות הנקראת Wolf You Feed. הסדרה מתמקדת בהשתקפות על הקרבות האישיים והחיצוניים שאנשים מתמודדים איתם. הקרב בין טוב לרע, בין הדרך שאנו בוחרים לזו שנבחרה עבורנו. בתמונה אנחנו רואים אדם שמחצית מהפנים שלו צבועה בצבע שחור ועל החצי השני מצויירות מנדלות. חלק מהגוף של הדוגמן צבוע בצבע כחול והחצי השני בשחור והדמות מחזיקה

כדור זהב שמצוייר עליו מנדלה.

אני חושבת שבתמונה זו איידה מנסה להציג את השילוב בין הטוב לרע ה"מתחרים" בכדור הזהב. הדוגמן בתמונה עוצם את עיניו ומחזיק את הראש שלו. לפי דעתי דבר זה מראה על כך שבמלחמות האיטיות שלנו לעיתים אנו צריכים לעצור את הכל, לנוח ולחשוב. אחד הדברים שמאוד משכו אותי תחילה בתמונה היא כל היה הויזואליות שבה. המנדלות מסמלות בעיני את כל ערבוב הרגשות האישיים שאנחנו חשים. שני הצדדים המנוגדים זה לזה מסמלים בעיני את הקרב בין שני הרגשות המנוגדים שאנחנו עוברים בחיינו, המשמחים והפחות נעימים. אני חושבת שגם כדור הזהב שבעיקרון הוא הפרס והמטרה לאדם שבשבילה הרגשות שלנו מתנגשים אינו רק צבוע בצבע או רק עם ציורי מנדלות (מה שדמה לנו שגם המטרה שאליה אנחנו כל כך נלחמים רגשית אינה מושלמת וטהורה, היא לא בהרכך רק טובה או רק רעה). הניגוד בין כך שיש חלקים צבעוניים ויש. זה מה שבונה ומאפיין כל אחד ואחד מאיתנו.

התמונה צולמה בעדשת נורמל.

ניתן לראות שהדמות נמצאת יחסית במרכז הפריים, ויש המון ניגודיות בין הרקע שהוא צבעי אפור בהיר לבין הדמות המוצג בצבעים יותר חיים ועליו מצויירות מנדלות. לדעתי דבר זה נועד בשביל שנוכל להתמקד בהיפוכים הרגשיים שהדמות עוברת ושהעיין שלנו לא תנסה ישר לחפש דברים צבעוניים ברקע התמונה

רביד פלוטניק

רביד פלוטניק נולד ב 13 לינואר 1988 בפתח תקווה. כשהוא היה בן 6 הוא והמשפחה שלו עברו לשערי תקווה וכשהיה בן 12 אמו נפטרה ממחלת הסרטן. שנה לאחר מכן התחיל להתעסק בעולם המוזיקה.

רביד פלוטניק הועזב מבית הספר בסוף כיתה י' והשלים את בחינות הבגרות שלו במכללה למנהל בפתח תקווה.

שם הבמה שלו הוא "נצ' נצ' ". הפירוש באמהרית זה : לבן . רביד בחר את השם הזה בגלל שרוב ילדותו גדל עם ילדים אתיופים שצבע העור שלהם היה כהה לעומת צבע העור שלו.

רביד עוסק בשירי ראפ, אשר לרוב נוגעים בנושאים שונים בחייו, כגון: משברים חברתיים, גיל ההתבגרות, זוגיות, בדידות, משברים וכד' .

בשיר "12 שנים של בדידות" רביד מדבר על 12 השנים הקשות שעבר מאז גיל 12 (הגיל בו אמו נפטרה) הוא מספר על התחושות, החששות והוויכוחים הפנימיים שהיו בו בשנים האלה. בנוסף לכך השיר מדבר על הקושי שלו לקבל את עצמו כפי שהוא ואת הדרכים בהן הוא ניסה לנצח את הבדידות. דבר זה מתקשר לפרוייקט שלי בכך שגם בפרוייקט שלי יש המון דגש על התמודדות עם הבדידות.

12 שנים של בדידות

וגם אחרי כל כך הרבה שנים

אני מרגיש מוזר

כאילו כלום לא השתנה ואני אותו חייזר
הכל מרגיש זהה, אתמול היום מחר
מה שהיה היה מה שעבר עבר
אבל נשאר אותו דבר
חי עם האבק מהעבר במאבק

בין אהבה לתאוה בין פנימיות לגאווה
מחפש את עצמי במרחבי הזמן
אחרי 2 התקפי חרדה שכנראה

אנ'לא אשכח אף פעם
כל המתח, כל יומיים

משתוקק לשלוות נפש אבל

לא עוצם עין שנתיים
בינתיים עדיין נלחם על הזכות

להגיע לשמיים בלי למות לקחת אחריות
על ההיסטוריה, לעלות שלב בסולם

בלב חלמתי לשנות סדרי עולם
הרגעים שאנחנו הכי רוצים לשכוח,

לא נשכח עד שנמות
12 שנים של בדידות

עוד מעט מחר
כביש שלא נגמר
שלווה שמחכה לי

הנה עוד יום עבר
והבדידות עדיין כאן
היא לא מניחה לי

אין קיצורי דרך, בחיים אין דרך אחרת

בעולם בו האופנה מוכרת

מה שהמדיה משקרת
הכל קורה לאט אבל טס מהר
והסיוטים קורים בזמן אמת, כשאתה ער
כולם אומרים, את צוחקת לי בפנים

אבל כל הצלקות נעלמו אחרי חמש שנים
בנינו קשר על שקרים

וגשר השברים נפל ללא זכר
כמו יתר הדברים מעצם החיים
אמרת שלא הכל תלוי בנוי

וקשה למצוא את אלוהים בימי אנו
אני סמוראי שנלחם בעצמו

כלוא בתוך הדוג'ו
המציאות ריאליטי, הגאולה בלוטו
חולם אמריקה, בקריית אונו

טמבלים חושבים שהם בונו,

בחורות חושבות הן יוקו אונו
מזל שהפסקתי לעשן
שהפסקתי לחפש את האשם
ברוך השם על הקשיים

תודה לאל על צלקות ועל פצעים,

על הימים הנוראים
מנסה בכל מאודי לדגול באהבה
ולא לתת למציאות הזאת
לקחת ת'שלוה ממני
לא בטעות לא בקלות

נלחם בתחנות רוח מחכה להתגלות
כל הילדות שלי עברה

בנדודים הנה מתן עדות
12 שנים של בדידות

בסופו של דבר החיים יתנו

לך פרופורציות

כשאתה ילד שבור לב מלא אמוציות
חי כמו חוצן, חי במחשבה שת'ה מטומטם
שנולדת מקולל, ואיש לא יבין לעולם
זה לא פשוט לדעת לקבל

את עצמך כמו שאתה להבין להסתגל
לחיים חדשים אני אותו אדם אבל שונה
מה עכשיו לאן אני פונה
לכל מי שאהב אותי לפני שנים מהמחותרת

תודה שלא איבדתם ת'תקווה בדרך
תודה לכל מי ששרד את הגשמים והסופות
נביט על הזריחה מן הפסגות

תקופות יפות בדרך,
בחיים האלה כלום לא בא סתם

תודה לכל מי שפתח לי דלת,

כל מי שהיה שם
לכל מי שהפיץ ת'בשורה מי שדוחף
שהתחבר אל השירים שמע ת'לב שלי בוכה
גם כשהייתי ממורמר ועצבני

תודה שתמיד אהבת אותי בדיוק כמו שאני
לגיבורים שעיצבו לי ת'פסקול
ויש מצב שאלוהים אוהב אותי אחרי הכל
אם בנאדם יכול להגשים ולצמוח

לצעוד בדרך ארוכה ולפרוח למצוא כוח
לדעת סוף סוף מהי אהבה, שמחה וחברות
אחרי 12 שנים של בדידות

בבליוגרפיה :

מאמרים בנושא פרנצ'סקה

<https://fahrenheitmagazine.com/iw/%D7%90%D7%9E%D7%A0%D7%95%D7%AA%D7%97%D7%96%D7%95%D7%AA%D7%99%D7%99%D7%9D/%D7%A4%D7%A8%D7%A0%D7%A1%D7%A7%D7%94-%D7%95%D7%95%D7%93%D7%9E%D7%9F-%D7%94%D7%9B%D7%99%D7%A9%D7%A8%D7%95%D7%9F-%D7%94%D7%A6%D7%A4%D7%94-%D7%A9%D7%9C-%D7%97%D7%99%D7%99%D7%9D-%D7%97%D7%95%D7%9C%D7%A4%D7%99%D7%9D> - fahrenheit, הכישרון הצפה של חיים חולפים,

<https://drive.google.com/drive/u/0/home> - הארץ

<https://rewired.edublogs.org/visual-art/stage-6/preliminary-hsc-art/case-studies/gregory-crew-dson/> - R . E . W . I . R . E . D, Gregory Crewdson

<https://www.guggenheim.org/artwork/artist/gregory-crew-dson> - Gregory Crewdson B. 1962, BROOKLYN, NEW YORK

Aida Muluneh: Changing the narrative on Ethiopia, one photo at a time, Meron Moges-Gerbi, CNN

<https://edition.cnn.com/style/article/ethiopian-photographer-aida-muluneh-moma/index.html>

<https://www.britannica.com/topic/journalism> Aida Muluneh

Ethiopian photographer, educator, and entrepreneur,

<https://www.haaretz.co.il/gallery/music/2014-07-10/ty-article/0000017f-f863-d044-adff-fbfb15a70000> - הארץ, "אחווה, ההיפ הופ שב העירה: ראיון עם נצי' נצי", כתבתו של עלמא אליוט הופמן
10 ביולי 2014

https://www.mako.co.il/news-entertainment/2022_q2/Article-21dd44ec558cf71026.htm
YNET, "יש לי את תסמונת המתחזה בענק. שיעלו עליי שאני בלוק": רביד פלוטניק בריאיון, כתבתה של יונתן ריגר|פורסם 27/03/22